

L'entusiasme és una de les poques coses que val la pena conservar al llarg de la vida. No l'entusiasme per la consecució de béns materials. Això no és entusiasme sinó ambició. Jo sempre he tingut molt poca ambició, però molt d'entusiasme. Massa. Sovint xoca amb l'ambició, i no solament contra la meua. Recorde quan, de xiquet, ma mare xarrava al carrer amb alguna veïna i hi esmentava els meus encabotaments: «Ara s'ha entusiasmat que vol anar a la [platja](#)». O una de les seues sentències: «Aquest xiquet és un entusiasmat». Bé, tots els xiquets són uns entusiasmat, pense, del contrari no serien xiquets. Les il·lusions, com diu [Marc Granell](#), «es perden com es perden els anys o el capell o un paraigua: inevitablement... Tal com vénen se'n van». Però l'entusiasme persisteix. Com a un xiquet, cal acaronar-lo i posar-li música abans d'anar al llit...

Button

Button

«Quando me sinto só», de [Mariza](#)